

Kázání Růžďka 9. 10. 2022

Zásobit se, anebo být v klidu? (vstup 83)

Introit: *k díkůvzdání. Hlahol Hospodinu, celá země! Radostně služ Hospodinu! Vstupte před jeho tvář s plesem! Vězte, Hospodin je Bůh, on nás učinil, a ne my sami sebe, jsme jeho lid, ovce, které pase. Vstupte do jeho bran s díkůvzdáním, do nádvoří jeho s chvalozpěvem! Vzdávejte mu chválu, dobrořečte jeho jménu, neboť Hospodin je dobrý, jeho milosrdenství je věčné, jeho věrnost do všech pokolení! (Žalm 100)*

Píseň 715

Modlitba

Čtení: Exodus 16, 1-12

Píseň 702

Text kázání: Exodus 16, 13- 31

Milí přátelé, bratři a sestry,

nedávno jsem dostal zajímavou otázkou. *Jak se prý dívám na to, udělat si teď zásobu na nějaký čas vzhledem k známým okolnostem, k energetické krizi, ke zdražování atp.* Nutno podotknout, že tázající byl křesťan a dále říkal, že *věří, že Pán Bůh nás vším provází, že se nemusíme trápit, že se o nás postará, ale že na druhou stranu přemýšlí o tom nějaké zásoby udělat, hlavně ale z toho důvodu, aby pak byl požehnáním pro potřebné*, kteří na tom budou opravdu hodně zle. Z mého pohledu mi to přijde jako ušlechtilé přemýšlení, protože dotyčný nemá motivy myslet na sebe, nýbrž na druhé.

Nicméně odpověděl jsem mu, že je to jistě individuální dle toho, jaké má kdo možnosti a jak ho také vede Duch svatý. Někdo má les a může se zásobit dřevem. Další si ponechal i kotel na tuhá paliva, mnozí jiní ale takové možnosti nemají. Žijí v bytě anebo v nájmu, kde náklady mnohonásobně rostou a moc to ovlivnit nemohou. A některým po zaplacení pomalu nezbyvá už ani na jídlo a kdo ví, kde se to zastaví. Ať už je to tak anebo tak, před námi všemi stojí otázka, *co bude dál, jak budeme řešit svou budoucnost, přežijeme?* Některé to vážně a oprávněně zneklidňuje, ti, kteří mají možnost, se zásobují, další to ale přivádí už i k zoufalství.

Ať už se nás, bratři a sestry, tyto existenciální problémy dotýkají jakkoliv, byl bych rád, kdyby se nás v této chvíli dotýkalo především Boží slovo. Neboť Boží slovo je slovo života, nikoliv slovo zoufalství a beznaděje. Ten dnešní příběh mluví o krušných chvílích a krizích Božího lidu, ale také o tom, že Hospodin se dokáže postarat o ty, kteří Ho následují a kteří v Něho doufají. Přesto v tomto příběhu nalezneme i to lidské pochybování, strach, nedůvěru vůči Hospodinu a také to, k čemu to vede, když člověk myslí pouze na sebe. Pojdme ale postupně.

Izraelský lid vyvedený Hospodinem z egyptského otroctví čeká náročná a dlouhá cesta ke svobodě v zaslíbené zemi. Za svobodou ale často vede cesta přes poušť, tzn., že to tedy chce si ledasco se sebezapřením odříct. Izraelci za svou svobodu prostě musí zaplatit jistou daň. A tím je zřeknutí se určitého pohodlí, falešných jistot, **plných hrnců masa**. Jenže jedna věc je nadšení a odhodlání, ovšem ve chvíli kdy je prázdná žaludku a kdy není, co jíst, lid začíná reptat. Odhodlání a nadšení je pryč, kvůli nasycení je najednou člověk ochoten klidně ztratit i tu svobodu a vrátit se zpět do otroctví. Možná si řekneme, jak byli ti Izraelci hloupí, vždyť přece věděli, co je čeká. Bůh jim to přece řekl, že se budou mít dobře v zaslíbené zemi, tak proč reptali? My to z historického pohledu můžeme vidět jasně, že zaslíbená země skutečně existuje a že do ní nakonec došli. Jenže jak se říká, **po bitvě je každý generál**. Je potřeba se, milí přátelé, pokusit vžít do jejich situace. Všude kolem poušť, cíl v nedohlednu, horko ve dne, v noci zima, hlad a žízeň, únava, bolesti, mozoly a puchýře. A jejich vůdce **Mojžíš s Áronem** jim říkají, nebojte se, bude líp. Kdo by jim to v té nejistotě věřil? Kdo by nebyl protivný? Nebo to máte jinak, když jste unavení a máte hlad? Máte to jinak? Jak to máte, bratři a sestry? Býváte protivní, když jste unavení? Nadáváte, hroutíte se, anebo patříte k těm, kteří působí za všech okolností pokoj? Jakého jsme ducha a na co nebo na koho spoléháme, se pozná podle toho, jakým stylem žijeme, zvláště v těžkých životních chvílích. Jsme v krizích reptalové, anebo ti, kteří předávají naději, povzbuzují a v klidu hledají řešení? **Máme Ducha Kristova, anebo ne? Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho**, říká apoštol Pavel v listě Římanům. To co nyní prožíváme je rovněž velká zkouška, jak na tom ve skutečnosti jsme. Jestli spoléháme na Pána, anebo jestli se snažíme dovolávat někde jinde...

Izraelci, milí přátelé, ve své zkoušce vlastně neobstáli. Vinili své vůdce, ti přece mohou za to, kam je dotáhli. Nebo ne? Už jim nevěřili. Vytýkali jim: „**Vždyť jste nás vyvedli na tuto poušť, jen abyste celé toto shromáždění umožnili hladem.**“ Ty principy a reakce, bratři a sestry, se vlastně vůbec nemění. Kolik lidí viní např. vládu, kam nás to dotáhla? Chtějí nás snad i oni vyždímat z poslední koruny? Skutečně věříme tomu, že by měli takovéto motivy? Další zase proto, abychom měli v zimě teplo a levnější teplo, se nerozpakují hlásat, jak by bylo lepší vrátit se do područí ruského faraona. Mít plné hrnce v teple je přece lepší než mít svobodu. Opravdu?

Řeknu vám, co je lepší. Vrátit se v důvěře k Bohu, na Něho spoléhat a ne na člověka a kdejakou mocnost! Bůh se tehdy postaral o svůj lid, postará se o něj i dnes. A to i o ty, kteří mu nedůvěřují a reptají. Na té poušti to dokázal. Všem i těm reptalům dal maso i chléb z nebe. **Maso v podobě křepelek, chléb v nebeské**

maně. Dal jim k tomu ale určitá pravidla, kolik a kdy sbírat nebeský chléb. Každý z nasbíraného měl mít na jednodenní spotřebu, jen před dnem sobotním měli nasbírat na dva dny, neboť **v sobotu nebeská rosa nepadala. I Hospodin přece sedmý den odpočinul od svého díla.** Přesto někteří Izraelci nerespektovali sedmý den a šli na poušť sbírat. Ale nic nenašli. Prázdná má v duši dnes ten, kdo nectí den Hospodinův. Jak podobné. Další věc, co ale stojí za povšimnutí je, že Izraelci zřejmě sbírali společně. Někdo byl zdatnější, tak nasbíral víc, někdo třeba nemohoucí, tak sotva něco donesl. Každému byla ale odměřena dávka jeden **ómer**, což je přesně dávka na upečení jednoho chleba pro jednu osobu na jeden den. A tak platilo, že **ten, kdo nasbíral mnoho, neměl nadbytek, a kdo nasbíral málo, neměl nedostatek. Nasbírali tolik, kolik každý k jídlu potřeboval.** Do této chvíle to zní jako pohádka, nebo jako píseň ve filmu Císařův pekař a pekařův císař. Všichni pracují společně a všichni se radují, nikdo nemá málo, protože dohromady přece uděláme moc. S tím ale nepřišli komunisté, je to přece Boží slovo, které nabádá k tomu pomáhat slabším a podpírat jeden druhého. Na druhou stranu se ale také neflákat a nezneužívat situaci.

Mluvíme-li nyní o energetické krizi a bídě, která na nás čeká, pak si samozřejmě můžeme klást otázky, zda někteří lidé současnou situaci nezneužívají a neobohacují se na úkor slabších. A víme, že to tak je. Stačí se podívat na česko-slovenskou hranici, kdy převaděči si nechávají zaplatit od uprchlíků. Zdražování nájmu, energií, pohonných hmot a všeho ostatního nám také přijde, jakoby se někdo obohacoval ve velkém. Prostý člověk do toho nemá moc nahlédnout, komu křivdí a kdo je skutečná hyena a zloděj. Jedno je však jisté. **Boží mlýny melou pomalu, ale jistě.** A tak ten, kdo hromadí tam, kde by nemusel, ten kdo se přiživuje na bídě zoufalých, ten jednou vydá Bohu počet a nebude mu to moc vonět. Podívejme se právě do toho příběhu Izraelců na poušti. Ti, kteří se nedrželi Božího pravidla a brali si do svého stanu více many, než by spotřebovali v ten daný den, těm to **přes noc zčervivělo a začalo to zapáchat.** A tak nahromaděný majetek na úkor druhých, zvláště pak získaný podvodem, je tikající bombou. Červem, co neusíná a co nedá spát. Raději od toho pryč, raději začít jednat jako Zacheus po setkání s Ježíšem: **„Polovinu svého jmění, Pane, dávám chudým, a jestliže jsem někoho ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně.“** Nicméně Izraelci tehdy nemuseli mít nutně motiv obohatit se na úkor druhých. Motivem jejich hromadění mohl být spíše strach. Pochybování, co když zítra žádná mana nebude? Raději si udělejme zásobu. Jenže strach a pochybnost je nedostatkem živé víry. Strach i pochybnost vede k tomu, že červ hlodá v lidské mysli a nedá mu pokoje. Možná se tomu budeme u Izraelců divit. Přestože ve chvíli, kdy **Áron s Mojžíšem mluvili k Izraelcům**, že Bůh je sám bude sytit a přestože se při nich zjevila Boží sláva, přestože každého dne jim Bůh dával nebeský pokrm, přesto v mnohých zůstávala pochybnost. Co když zítra na nás Hospodin zapomene? Pochybnosti jsou skutečně jako **červi, co rozežirají naši víru.** Jak se jim bránit? Nežít z víry předešlých dnů, nežít třeba jen z jedné dávné zkušenosti s Bohem. Nežít jen ze křtu, z dávné konfirmace, z dřívějšího vyslyšení modliteb a uzdravení, z Božího dávného zastání. Je potřeba každého dne čerstvou víru, čerstvou zkušenost s Bohem. **Chléb náš vezdejší dej nám dnes!** A ten zítřejší víme, že nám přece dáš zítra. Pane Ježíši, ty jsi přece pro nás ten pravý chléb z nebe. Na každý den voňavý a čerstvý.

Milí přátelé, bratři a sestry, slavíme dnes **dík činění za úrodu** a za všechno, co máme od Boha. A od něho máme všechno. Vodu, vzduch, rostlinám dává vzrůst, dává nám ovoce, zeleninu, plodiny, dobytku a vlastně i nám dává vzrůst. To přece není nic automatického. Každý růst je Boží zázrak, A Bohu dokonce patří i energetické zdroje, slunce, vítr, dřevo. Dokonce i plyn patří Bohu a ne nějakému uzurpátorovi, i když si to myslí. V tento den bychom si ale o to více měli uvědomovat, že nemáme být nevděční, ale naopak **máme být Bohu vděční.** A je za co. Vždyť do dnešního dne se o nás postaral. Myslíme si snad, že zítra už se nepostará? Ať už budou okolnosti jakékoliv, **doufej v Něho na každý den, nabírej na každý den od Něj čerstvý duchovní chléb, nabírej a dávej také dál. A nestrachuj se, ať už jsou okolnosti jakékoliv.** Jsme svým způsobem, milí přátelé, v podobné situaci jak Izraelci. Zásoby nám docházejí, může se zdát, že spíše bude hůř než líp, cíl se ztrácí za stále se zvyšujícím vrcholem zdražování. Nevidíme cíl, tak jak ho neviděli ani Izraelci, a přesto se Bůh o ně postaral a nasytil je. A tak nereptejme, ale důvěřujme svému Bohu. On má moc měnit dějiny. Vždyť v Kristu je už změnil jednou provždy, vybojoval nám svobodu i záchranu. Ovšem pamatujme na to, že reptání je v podstatě odpadnutí od živého Boha. **Ti, kteří neustále reptali a byli plni vzdoru a nezměnili to, nakonec do zaslíbené země nevešli. Jejich těly zůstala poušť poseta,** jak praví Písmo. Raději tedy přestaň uctívat svůj strach a démona nespokojenosti a pojd' o to více s pokorou a vděčností ke Kristu a **neboj se, toliko věř!** Amen modlitba píseň 401 Večere Páně (písně 719,718, 423)

Slovo poslán: Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit. (Jan 6, 35)

Požehnání: Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky. Amen píseň 716